

Саветодавна комисија за људска права

ТСС зграда Д-12, седиште мисије УНМИК-а, Приштина, Косово, електронска пошта hrar-unmik@un.org, телефон +381 (0)38 504 604 локал 5182

ОДЛУКА

Датум усвајања: 21. октобар 2010. године

Предмети бр. 125/09 и 126/09

Небојша ПЕТКОВИЋ

против

УНМИК-а

Саветодавна комисија за људска права, на заседању одржаном 21. октобра 2010. године,
уз учешће следећих чланова:

г. Марека НОВИЦКОГ, председавајућег
г. Пола ЛЕМЕНСА
гђе Кристин ЧИНКИН

Уз помоћ
г. Рацеша ТАЛВАРА, извршног службеника

Након што је размотрила изнад поменуте жалбе, уложене сагласно члану 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, од 23. марта 2006. године, о оснивању Саветодавне комисије за људска права,

Након већања, одржаног и путем електронских средстава, у складу са Правилем 13. тачка 2. свог Пословника,

одлучила је следеће:

I ПОСТУПАК ПРЕД КОМИСИЈОМ

1. Жалбе су уложене 7. априла 2009. године и уписане 30. априла 2009. године.

2. Комисија је 18. новембра 2009. године од жалиоца затражила додатне информације у вези са предметима бр. 125/09 и 126/09. Сходно Правилу 20. свог Пословника, Комисија је 19. новембра 2009. године одлучила да обједини ова два предмета.
3. 30. новембра 2009. године, жалилац је доставио додатне информације.
4. 3. марта 2010. године, Комисија је проследила предмет Специјалном представнику Генералног секретара (СПГС) како би добила примедбе УНМИК-а на прихватљивост предмета.
5. УНМИК је доставио одговор 16. јула 2010. године.
6. 24. августа 2010. године, Комисија је послала УНМИК-ов одговор жалиоцу како би доставио своје примедбе. Жалилац је доставио свој одговор 22. септембра 2010. године.

II ЧИЊЕНИЦЕ

7. Жалилац наводи да су он и његов брат напустили Ђаковицу 12. јуна 1999. године, а да су њихови родитељи, г. Живко Петровић и гђа Десанка Петровић остали у својој породичној кући у граду Ђаковица. Жалилац наводи да је његова породица била у добрим односима са свим суседима и да је од њих добио гаранције да ће његови родитељи бити сигурни ако остану у Ђаковици. У том циљу, један од суседа, г. Б.Д., пристао је да се пресели у њихову кућу како би се постарао за безбедност г. Живка Петровића и гђе Десанке Петровић.
8. Након одласка, жалилац није разговарао са својим родитељима. Након неколико неуспешних покушаја, у септембру 1999. године, успео је да ступи у контакт са г. Б.Д. и добије неке информације о својим родитељима. Г. Б.Д. је обавестио жалиоца да није више могао да води рачуна о његовим родитељима и да су они својим возилом отишли за Пећ отприлике 10 дана након одласка жалиоца, 22. јуна 1999. године. На питање жалиоца зашто г. Б.Д. није одвео његове родитеље у УНМИК или КФОР како би од њих тражили помоћ, г. Б.Д. је одговорио да се није усудио да то уради јер би га сматрали одговорним за заштиту Срба. Г. Живко Петровић и гђа Десанка Петровић се до данас воде као нестали. Г. Б.Д. је живео у породичној кући жалиоца до 2008. године, када је она стављена под управу Косовске агенције за имовину.
9. Жалилац наводи да је нестанак пријављен Међународном комитету Црвеног крста (МКЦК), Црвеном крсту Црне Горе, Црвеном крсту Србије, Министарству унутрашњих послова (бивша Југославија) и Удружењу за нестала и киднапована лица.
10. Жалилац наводи да је нестанак пријавио УНМИК-у чим је чуо да су његови родитељи нестали. СПГС у својим примедбама наводи да је жалилац пријавио нестанак УНМИК полицији у октобру 2000. године. Фебруара 2003. године, жалилац је дошао у станицу УНМИК полиције како би их обавестио да је од бившег суседа чуо да су његови родитељи виђени живи у региону Ђаковице. УНМИК полиција је након тога обишла кућу Петковића у Ђаковици и узела изјаве од чланова породице г. Б.Д. који су потврдили информације наведене у параграфу 8. изнад. Осим тога, разговарали су са другим суседом који је тврдио да је био на ручку са родитељима жалиоца пре него што су 22. јуна 1999. године отишли у Пећ.

11. До данас се не зна шта се десило са г. Живком Петровићем и гђом Десанком Петровић.
12. Дана 9. децембра 2008. године, одговорности УНМИК-а у области полиције и правосуђа на Косову су престале, а мисија владавине права Европске уније на Косову (ЕУЛЕКС) преузела је пуну оперативну контролу у области владавине права, након саопштења председника Савета безбедности Уједињених нација, 26. новембра 2008. године (S/PRST/2008/44), којим се поздравља даље ангажовање Европске уније на Косову. У периоду од 9. децембра 2008. до 30. марта 2009. године, сви списи кривичних предмета који су били у поседу Одељења правде УНМИК-а и УНМИК полиције предати су одговарајућим органима ЕУЛЕКС-а.

III ЖАЛБА

13. Жалилац се жали на наводни пропуст УНМИК-а да ваљано истражи нестанак његове мајке и његовог оца. Такође се жали на душевну бол и патњу које су наводно проузроковане овом ситуацијом.
14. Комисија је мишљења да се може сматрати да жалилац указује на повреду права на живот своје мајке и свог оца, загарантованог чланом 2. Европске конвенције о људским правима (Конвенција), као и на повреду свог права у смислу забране нечовечног и понижавајућег поступања, загарантованог чланом 3. Конвенције.

IV ПРАВО

15. Пре него што почне да разматра меритум предмета, Комисија мора прво да одлучи да ли да прихвати предмет, узимајући у обзир критеријуме прихватљивости из чланова 1, 2. и 3. Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.
16. СПГС у свом одговору не даје примедбе на прихватљивост жалбе.
17. Комисија сматра да жалбе уложене на основу чланова 2. и 3. Конвенције покрећу озбиљна чињенична и правна питања, чије решавање зависи од испитивања меритума. Сходно томе, Комисија закључује да ова жалба није очигледно неоснована у смислу члана 3.3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.
18. Комисија не види ни један други разлог на основу којег би жалбу прогласила неприхватљивом.

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА,

Комисија једногласно

ПРОГЛАШАВА ЖАЛБУ ПРИХВАТЉИВОМ.

Раџеш ТАЛВАР
Извршни службеник

Марек НОВИЦКИ
Председавајући